

sunke i Pris ved forbedrede Produktionsmaader, kommen saa høit op, at der er Artikler, som beskyttes med indtil 100 pCt. af deres virkelige Værdi. Dener bleven en Afgift, som paahviler Befolkningen, og som ikke engang for sin hele Værdi tilflyder Statskassen, idet den jo nemlig for en meget stor Del vil tilflyde enkelte Fabrikanter, og, hvad der er endnu værre — thi hvis den tilflød enkelte Fabrikanter, vilde dog Pengene blive her i Landet, hvad man saa gjerne vil have — den forbynder ofte aldeles, idet den beskyttede Industri aldrig vil naa til saa fuldkomne Fabrikationsmaader, som kunne have, og som findes der, hvor Industrien arbejder frit og gennem Konkurrencen er tvungen til at præstere sit Yderste. Den beskyttede Industri vil aldrig komme videre end til at levere et middelmådigt Produkt og producere det med større Produktionsomkostninger, end den frie Industri behøver dertil. Dette nationale Tab kommer Ingen til Gode. Derimod kommer en Del af den høie Pris ganske vist de enkelte Fabrikanter til Gode. Det Træk, som disse Afgifter forvolder, hviler paa alle Klasser af Befolkningen, fattige som rige, den simple Arbejder som den store Forbruger. Jeg tror ikke, at vi kunne komme til en fornuftig og retfærdig Toldbeskatning uden at tage en meget stor Del af denne Beskyttelse bort. Jeg vil imidlertid indrømme, at som Sagerne have udviklet sig, siden vi fik vor 25 Aar gamle Toldtarif, er der etableret saa mange og store Fabriker, og sat saa store Kapitaler i industrielle Anlæg, at det vilde være en Uretfærdighed nu at tage hele Beskyttelsen fra dem. Jeg skulde derfor for mit Vedkommende, hvis der virkelig kunde være Tale om en Toldreform, være meget villig til at lade en aftagende Beskyttelse bestaa, saaledes at Forholdene kunne udvikle sig paa en rolig Maade. Jeg vil ikke staa som den, der pludselig vil tage al Beskyttelse bort og derved maasse bringe Ruin over en hel Del Mennekster, der i god Tro have sat deres Kapital i Fabriker, hvad der selvfølgelig er fuldkommen lovligt, skjøndt Resultatet deraf er, at de ligefrem flaa os Alle sammen. Hvad er det da, jeg vil? Jeg vil, at vi skulle gaa betydelig ned med Toldindtægterne. Det kan naturligvis synes paa-faldende at sige det her, efter hvad den ærede Finantsminister nylig udtalte, men paa den anden Side var det ikke Undet, end hvad han har sagt før, og hvad man maatte vente, at han atter vilde sige ved denne Leilighed. Sagen er, at vi kunne ikke naa at befri den simple, fattige Befolkning fra at udrede en uforholdsmæssig Del af Be-

skatningen og at befri hele Befolkningen fra den urimelige Afgift, som Beskyttelsen volder den, uden at bringe Toldindtægterne ned. Det kan ikke nytte at give sig til at lægge Tolden en lille Smule om. Det er ligegyldigt, om den menige Mand betaler Told af Ol og Brændevin eller af The og Kaffe; han bliver lige fattig i begge Tilfælde og er lige vis paa at blive af med sine Penge. Jeg har ikke Noget imod, om man vil søge at hindre Brændevinsdrif gennem en høj Beskatning af Brændevin og Indskrænkning af Retten til Salg deraf, men gennem en Toldtarif kan man ikke naa det. Trods en Forhøielse af Told paa haterst Ol og Brændevin, vil man ikke komme videre end til at lægge Afgiften paa de samme Mennekster, som nu skulle under høie Afgifter. Vil det da være for meget at bringe de nuværende Toldafgifter ned? Vilde det ikke være nogenlunde nok, om Toldloven gav den Indtægt, som det oprindelig var tilfattet, at den skulde give? Naar de Herrer ville tage Statsregnskaberne for de foregaaende Aar for sig, ville de se, at i de første Aar, efter at den nuværende Tarif var vedtaagen, udgjorde Statens Overskud af Toldindtædterne omtrent 15 Millioner Kr. Det steg i 70'rne til 17 Mill. og til nogle og 20 Mill.s Overskud, og vi naaede i 1884 og 1885 til et Overskud af 29 Mill., altsaa omtrent det Dobbelte af, hvad der var tilfattet, da man gav Loven. Kunde man ikke være nogenlunde tilfreds med den Toldindtægt, som Loven efter sin Bestemmelse skulde have givet Statskassen, og som man var tilfreds med i de første Aar? Hvis man vilde være tilfreds dermed, saa var det muligt at etablere Toldafgifter, som hverken vilde flaa Menigmand eller de større Forbrugere, saa vilde man kunne naae en Toldtarif, som ganske vist gav Staten en mindre Indtægt, men paa den anden Side ikke lagde hæmmende Baand paa Industrien og ikke berøvede Menigmand, hvad der er nødvendigt til Underhold for ham og hans Familie. Men, vil man sige til mig, og navnlig vil selvfølgelig den ærede Finantsminister sige det, det vil være aldeles umuligt at lade Statskassen miste en saa enorm Indtægt. Hvor vare vi henne, hvis vi mistede 10—15 Mill. Kr. om Aaret? Jeg svarer dertil, at den Indtægt kunde dog erstattes paa flere Maader. Man har 2 Maader, hvorpaa man kan bringe Balance til Stede. Den ene er, at man indskrænker sine Udgifter, og jeg tror ganske vist, at naar vort lille, vort tarvelige og fattige Land vilde indrette sin Husholdning efter, som vore Naar ere, kunde vi godt